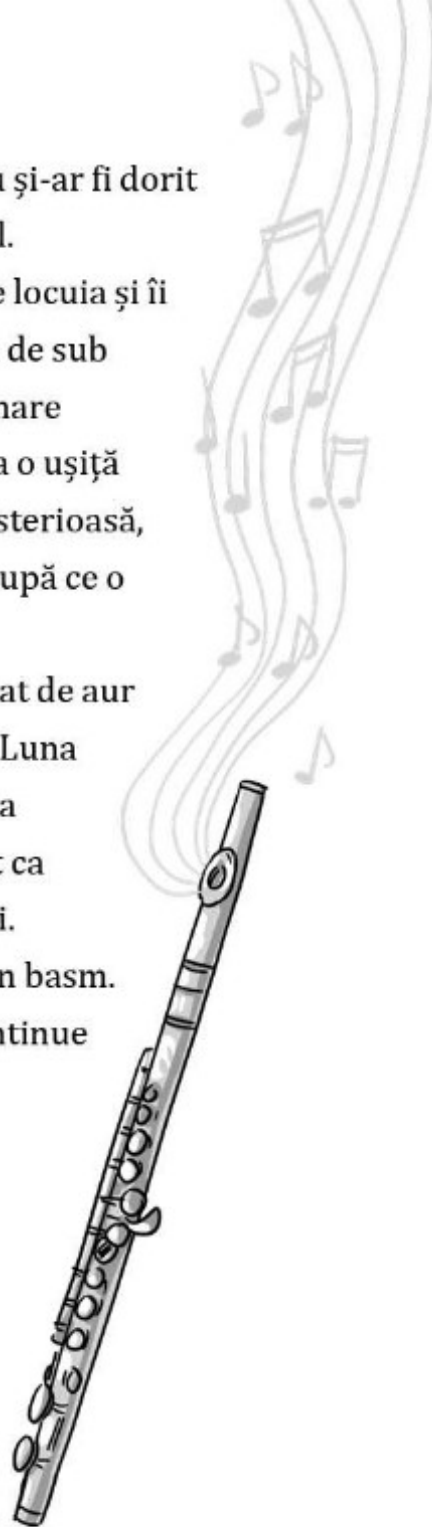

interesante și amuzante și nu și-ar fi dorit să-și fi petrecut vacanța altfel.

Lunei îi plăcea cabana în care locuia și îi plăcea și camera ei frumoasă de sub acoperiș. În plus, avea și un mare secret: în dormitorul ei exista o ușiță care dădea spre o cameră misterioasă, pe care Luna o descoperise după ce o bufniță îi încredințase cheia.

Cu ajutorul unui flaut fermecat de aur găsit în acea cameră secretă, Luna putea vorbi cu animalele. Fata păzea instrumentul fermecat ca pe cea mai mare comoară a ei. Uneori, i se părea că totul e un basm. Și-ar fi dorit ca basmul să continue pentru totdeauna.

Doar că, de obicei, în basme, o zână nemulțumită sau un vrăjitor supărat își face

apariția la un moment dat și întoarce totul cu susul în jos.

Asta nu trebuia, în niciun caz, să se întâmple în basmul de vară al Lunei.

Cum stătea întinsă, zări câteva veverițe roșcate care săreau de zor de pe o creangă pe alta și aruncau unele în altele cu conuri de brad și nuci. Joaca lor se transformă, în curând, într-o gălăgie infernală.

— Hei, se poate mai încet? strigă Luna.

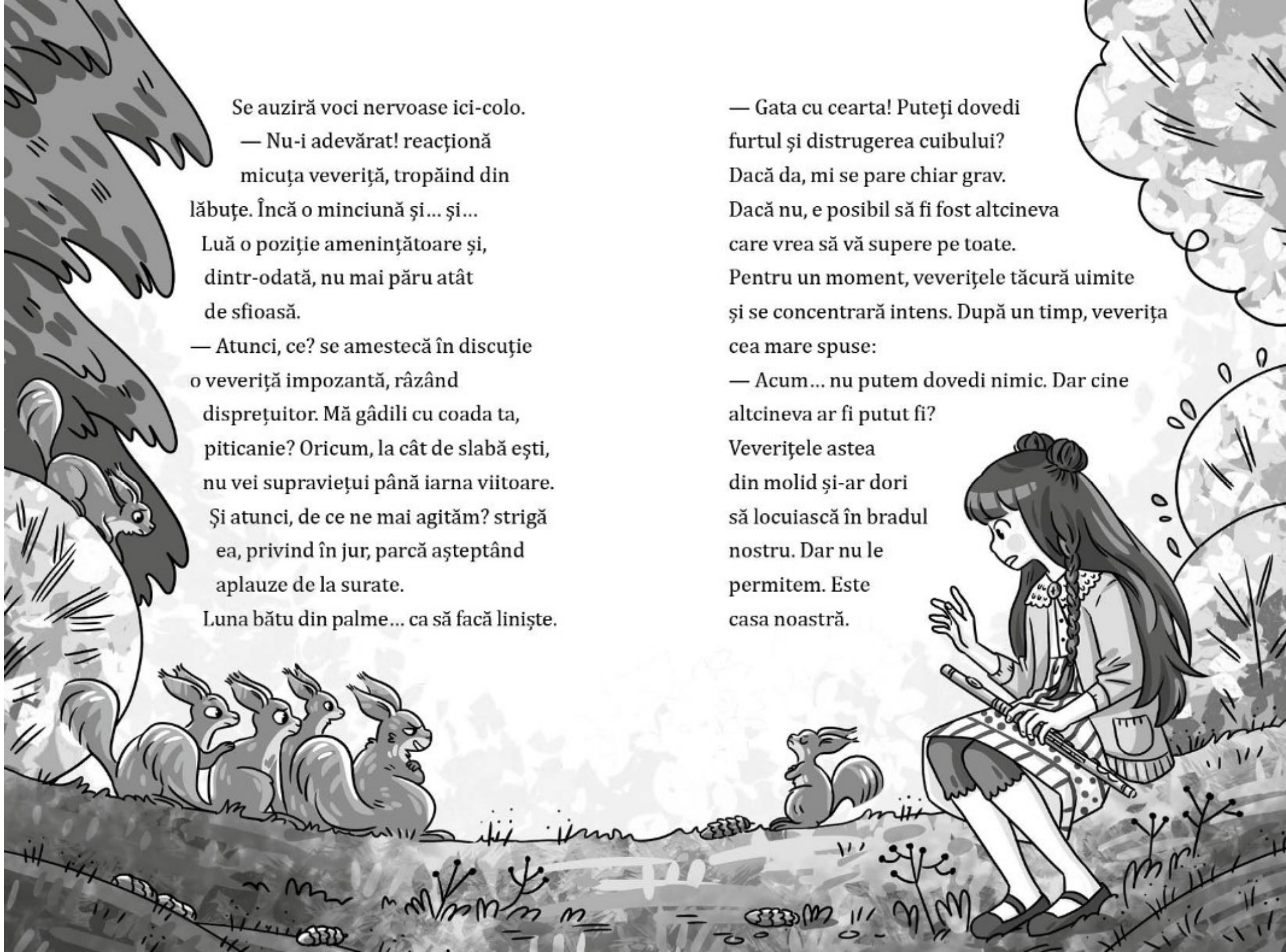
Însă veverițele nu-i acordară nicio atenție. În schimb, un con ateriză pe nasul fetei.

— Au! se înfurie Luna. De ajuns!

Scoase flautul din rucsac și îl asamblă. În ultima vreme, ori de câte ori mergea în pădure lua negreșit flautul cu ea. O senzație pe care o simțea în stomac, și despre care nu știa exact când apăruse, îi spunea că ar fi mai bine să fie permanent cu ochii pe flaut.

Se auziră voci nervoase ici-colo.
— Nu-i adevărat! reacționează
micuța veveriță, tropăind din
lăbuțe. Încă o minciună și... și...
Luă o poziție amenințătoare și,
dintr-odată, nu mai păru atât
de sfioasă.
— Atunci, ce? se amestecă în discuție
o veveriță impozantă, râzând
disprețuitor. Mă gâdili cu coada ta,
piticanie? Oricum, la cât de slabă ești,
nu vei supraviețui până iarna viitoare.
Și atunci, de ce ne mai agităm? strigă
ea, privind în jur, parcă așteptând
aplauze de la surate.
Luna bătu din palme... ca să facă liniște.

— Gata cu cearta! Puteți dovedi
furtul și distrugerea cuibului?
Dacă da, mi se pare chiar grav.
Dacă nu, e posibil să fi fost altcineva
care vrea să vă supere pe toate.
Pentru un moment, veverițele tăcură uimite
și se concentrară intens. După un timp, veverița
cea mare spuse:
— Acum... nu putem dovedi nimic. Dar cine
altcineva ar fi putut fi?
Veverițele astea
din molid și-ar dori
să locuiască în bradul
nostru. Dar nu le
permitem. Este
casa noastră.

Șacalul auriu, care până de curând dăduse târcoale și care, din fericire, și-a continuat drumul, provocase destul haos.

Hotărî să nu mai piardă timp deloc și să plece imediat în căutarea vulpoiului Hector. Își luă grăbită la revedere de la veverițe și porni la drum. La pârâu, dădu peste niște căprioare care săreau speriate în toate părțile. De îndată, Luna începu să cânte o melodie scurtă și antrenantă la flautul pe care, din fericire, nu-l demontase.

— Bună ziua! îi spuse un căprior tânăr. Ești cumva Luna din Pădurea Magică?

În timp ce Luna dădu afirmativ din cap, căprioarele scormoniră cu copitele în semn de salut.

— Ce bucurie să te cunoaștem în sfârșit! spuse căpriorul. Am auzit atât de multe lucruri bune despre tine!

Luna se înroși.

— Da, am mai dat ici-colo câte o mână de ajutor, atâta tot, spuse ea rușinată.

Un pui de căprioară se apropie de Luna și o împinse ușor cu botul.

— Se simte ciudat, spuse puiul. Nu ai nici urmă de blană. Nu îngheți?

Luna râse.

— Nu. Dacă mi-e frig, îmi pun pe mine o haină.

Iar pe cap am păr, care îmi ține de cald.

Căpriorul trase înapoi puiul.

